

При тѣя рѣчи, кѣто осети благочестивыятъ и добродѣлныятъ Князь пришествието на неиззбѣжимѣтъ смърть, погледна омилно на сына си, и почна тѣй да продулжава: ето сыне, азъ вече слазямъ отъ порушеныятъ корабль, на когото сѣмъ ся возилъ въ сичкіатъ си животъ съ опасны страховы, между ужасныте морски таласи! Оставямъ бѣдствѣющіето море и това непостояно щастіе, и стѣпамъ на печалното поле смъртно. Доде часатъ распадася основаніето, скратихася дните, прихожда смъртныятъ сѣнь, и пада завѣсата, която ще ми прекрые бѣлыатъ свѣтъ! Ето ся вече избавувамъ отъ житейските мѣжи. О! кога помысла оныя бѣды които сѣмъ претѣрпѣлъ въ животатъ си, истина не желая вече да живѣя, но незная кѣде щѣ да ся денѣ горкіатъ? бояся и тренера отъ смъртѣтъ. Що да да сторѣ? отъ кого ли да искѣмъ совѣтъ, кѣто нито пріятелите нито другарите ми можатъ да ми помогнатъ? сичко е за мене залуду; зацото немилостивата смърть е препречила пѣтъатъ на сичките ми предприятія.

Ахъ! защо ли желаетъ человекъ да ся